

IDEM

Un relat de: [Dante](#)

Vaig tenir la sort d'assistir a un judici on l'Amor jutjava a una parella recentment destrossada. Els dos protagonistes, es deien Resand i Nan.

Arom va demanar , mitjançant un diàlec, que contassin per què havien deixat la relació, per poder dictaminar una resolució justa i establir una condemna a tot dos.

-Arom: És veritat que ja no compartiu el vostre cor?

-Nan: Si, fa temps que vaig deixar de escoltar el meu i el seu

-Resand: Jo, encara escolto el meu, però, fa molt que el seu no.

-Nan: Vares destruir el nostre amor, perquè només batusses amb el món!!!.

-Resand: Tu ets el meu món, però el meu maliciós cor no suportava veure que tu mai venies on jo anava

-Nan: Sempre estaves lluny de tot, només volies trobar la pau amb jo

-Resand: Vaig oblidar la realitat perquè tu feies que no escoltés la mediocritat del món que tots compartiu!!!

-Nan: jo soc d'aquest món, no puc venir amb tu

-Resand: Fa temps que ho sé

Després de tota la tarda escoltant a dues ànimes, vaig adonar-me o , mes bé , vaig sospitar que Resand encara estimava a Nan. Ho sabia per la forma del seu parlar; trist, perdut, rabiós, amb odi. Les seves paraules arribaven a l'orella de Déu.

Vaig escoltar atentament el veredict.

Arom: Estic cansat de escoltar-vos, aniré directe a dir-vos la vostra condemna.-A tu Nan, et condemno a viure feliç una vida sense destrucció de guerres interiors, així no veuràs la llum del diable, i viuràs amb la teva ceguera, permanentment amagada en un món fet per tu.-Be !!-va dir Nan.-A tu Resand, t'esperen dues vides per viure, i condemnat a estimar, per sempre , a Nan. Podràs veure la nit amb el diable i tindràs accés a la llum i a la foscor, però en aquestes dues vides mai més podràs veure a Nan, mai més!!!.